

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 210.980 van 3 februari 2011  
in de zaak A. 190.121/XII-5602**

In zake: Marleen ZANDERS  
die woonplaats kiest bij  
het Vrij Syndicaat voor het Openbaar Ambt  
met zetel te 1000 Brussel  
Boudewijnlaan 20-21

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS,  
vertegenwoordigd door de Scholengroep 14  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Riet Rombaut  
kantoor houdend te Hove  
Lintsesteenweg 740  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 27 oktober 2008, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 29 augustus 2008 van de algemeen directeur van de scholengroep 14 van het Gemeenschapsonderwijs, waarbij met ingang van 1 september 2008 de definitieve ambtsneerlegging van Marleen Zanders wordt uitgesproken.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. Bij arrest nr. 190.597 van 17 februari 2009 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoekster heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft -in de schorsingsprocedure- een administratief dossier ingediend.

Verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2010.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Verzoekster en advocaat Martine Wendrickx, die loco advocaat Riet Rombaut verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Verzoekster is sedert 1 september 1987 vast benoemd als leraar algemene vakken SO van de hogere graad in het Gemeenschapsonderwijs.

In die hoedanigheid is zij sedert 1 juni 2007 voor 12 u. vast benoemd in het KTA Maaseik en voor 8 u. in het KA Maaseik.

3.2. Op 25 juni 2007 kent de directeur van het KTA Maaseik aan verzoekster een (eerste) evaluatie “onvoldoende” toe. Verzoekster dient hiertegen geen bezwaar in.

Op 12 september 2007 beslist het college van directeurs van de scholengroep 14 van het Gemeenschapsonderwijs ter uitvoering van artikel 8, § 5,

van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie, maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschapsonderwijs (hierna: het evaluatiebesluit), om de pedagogisch adviseur te belasten met het begeleiden van verzoekster en met het toekennen van een nieuwe evaluatie.

Op 25 juni 2008 kennen zowel de pedagogisch adviseur als de directeur van het KTA Maaseik verzoekster een (tweede) evaluatie “onvoldoende” toe.

*In fine* van zijn verslag maakt de directeur er melding van dat verzoekster tegen de evaluatie binnen twintig kalenderdagen beroep kan aantekenen bij de raad van beroep voor het personeel van het Gemeenschapsonderwijs.

Verzoekster laat na om volgens de haar also meegedeelde wijze beroep aan te tekenen.

3.3. Op 29 augustus 2008 beslist de algemeen directeur van de scholengroep bij hoogdringendheid, met toepassing van artikel 88, 5/, van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs (hierna: het rechtspositiedecreet), de definitieve ambtsneerlegging uit te spreken ten aanzien van verzoekster, voor haar ambt van vast benoemd leraar (12u) KTA Maaseik.

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze wordt nog diezelfde dag aan verzoekster overhandigd tegen ontvangstbewijs.

3.4. Op 10 september 2008 tekent verzoekster bij de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep bezwaar aan tegen de door de directeur op 25 juni 2008 verleende evaluatie met als eindconclusie “onvoldoende”.

3.5. Op 24 september 2008 beslist de raad van bestuur van de scholengroep om de beslissing van 29 augustus 2008 van de algemeen directeur, te bekrachtigen en te bevestigen.

3.6. Op 13 oktober 2008 beslist de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep het beroepschrift van verzoekster niet ontvankelijk te verklaren.

3.7. Op 27 oktober 2008 dient verzoekster bij de Raad van State het thans voorliggend beroep in tegen de *sub* 3.3. genoemde beslissing van de algemeen directeur van 29 augustus 2008 betreffende haar definitieve ambtsneerlegging (zaak A.190.121/XII-5602).

3.8. Bij aangetekend schrijven van 3 november 2008 wordt verzoekster (nogmaals) afschrift gegeven van de voormelde beslissing van 29 augustus 2008 van de algemeen directeur, evenals van de bekrachtigingsbeslissing van 24 september 2008 van de raad van bestuur.

Bij aangetekend schrijven van 6 november 2008 wordt verzoekster een uittreksel van de notulen van de raad van bestuur van 24 september 2008 overgezonden.

3.9. Op 7 november 2008 wordt aan verzoekster kennis gegeven van de beslissing van 13 oktober 2008 van de kamer voor het Gemeenschapsonderwijs van het college van beroep.

Op 22 december 2008 dient verzoekster bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring en schorsing van tenuitvoerlegging van laatstgenoemde beslissing van de kamer van beroep (zaak A.190.791/XII-5660).

Bij arrest nr. 193.736 van 2 juni 2009 verwerpt de Raad het annulatieberoep en, bijgevolg, de vordering tot schorsing.

#### *IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep*

4.1. In het auditorsverslag wordt omtrent “de te bestrijden (eind)beslissing(en)” opgemerkt dat de raad van bestuur van de scholengroep op 24 september 2008 de formeel door verzoekster bestreden en bij hoogdringendheid getroffen beslissing heeft bekrachtigd en bevestigd en dat die beslissing van de raad van bestuur -die evenwel pas aan verzoekster is bezorgd ná indienen van het voorliggend annulatieberoep- “[derhalve] verschijnt [...] als de in de onderwerpelijke zaak te bestrijden eindbeslissing”, tenzij verzoekster “die rechtsopvatting formeel [zou] betwisten”.

4.2. Veeleer dan voornoemd standpunt van het auditorsverslag uitdrukkelijk tegen te spreken, komt verzoekster in de laatste memorie op dit punt in het geheel niet meer terug. Het laat de Raad van State begrijpen dat zij zich niet verzet tegen de hiervoor overgeschreven analyse. Ook de Raad ziet geen reden daartoe, zodat het de beslissing van de raad van bestuur van 24 september 2008 is die als de te bestrijden en bestreden eindbeslissing wordt aangemerkt.

#### *V. Onderzoek van de middelen*

5. Verzoekster voert vier vernietigingsgronden aan. Ter terechtzitting doet zij uitdrukkelijk afstand van het eerste, het derde en het vierde middel zodat enkel nog het tweede middel onderzocht moet worden.

#### *Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

6. Het tweede middel wordt geput uit de schending van artikel 87 van het rechtspositiedecreet, omdat de bestreden beslissing op 29 augustus 2008 aan verzoekster persoonlijk en tegen ontvangstbewijs werd overgemaakt, terwijl de ingeroepen bepaling voorschrijft dat deze kennisgeving enkel kan geschieden, hetzij bij ter post aangetekende brief, hetzij bij gerechtsdeurwaardersexploot, met dien verstande dat het personeelslid die nietigheid niet kan dekken en dat ze door de rechter van ambtswege wordt vastgesteld. Het afleveren van de beslissing tegen ontvangstbewijs is geen rechtsgeldige vorm van betekening, zodat een substantiële vormvoorwaarde is geschonden.

In de toelichtende memorie erkent verzoekster dat verwerende partij het gebrek aan correcte betekeningwijze heeft pogen recht te zetten na indiening van huidig beroep. Zij meent evenwel dat “het betreffende mankement” niet volledig is weggenomen. De datum van uitwerking is immers ongewijzigd gebleven op 1 september 2008, hetgeen niet in overeenstemming is met artikel 87 van het rechtspositiedecreet: ten vroegste kon de bestreden beslissing ingaan op 6 november 2008, dit is de derde werkdag na de datum van verzending van 3 november 2008. Gelet op de bewoordingen van artikel 87 besluit verzoekster dat de bestreden beslissing nietig is.

In de laatste memorie betoogt verzoekster dat de zinsnede van artikel 87 “bij ter post aangetekende brief die uitwerking heeft de derde werkdag na datum van verzending” overgenomen is uit artikel 27, § 1, derde lid, van het rechtspositiedecreet dat handelt over het ontslag met opzeggingstermijn van een tijdelijk aangesteld personeelslid. De memorie van toelichting bij die bepaling dan weer verwijst naar artikel 37 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, waaraan het artikel is ontleend en waarvan de rechtspraak dienen kan bij betwisting. Die rechtspraak dan weer, aldus verzoekster, maakt duidelijk dat een opzegging die gegeven wordt zonder inachtneming van de vormvereisten ex artikel 37 van de wet van 3 juli 1978 vernietigbaar is.

In tweede orde merkt zij op dat artikel 87, derde lid, aanvangt met de woorden “onverminderd artikel 88*bis*”. Zij heeft dan wel niet uitdrukkelijk de schending aangevoerd van dit artikel, maar een miskenning van de richtlijnen van artikel 88*bis* houdt automatisch een schending in van het door haar aangevoerde artikel 87 dat nadrukkelijk verwijst naar een onverminderde toepassing van artikel 88*bis*. Welnu, dit artikel 88*bis* stelt dat de opzeggingstermijn begint te lopen vanaf de betekening van de beslissing bedoeld in artikel 87. *In casu* dateert de betekening van 3 november 2008.

### *Beoordeling*

7. Niet betwist wordt, dat de (eerste) evaluatie van 25 juni 2007 aan verzoekster is gegeven met toepassing van de toenmalige bepalingen van artikel 41 van het rechtspositiedecreet en van -inzonderheid artikel 8 van- het evaluatiebesluit.

8. In het schorsingsarrest in de huidige zaak werd het eerste middel, geput uit de schending van artikel 88, tweede lid, van het rechtspositiedecreet en het ontbreken van een decretale rechtsgrond, als niet ernstig verworpen op grond van de volgende overwegingen:

“4. Artikel 100*bis*, § 3, van het rechtspositiedecreet, ingevoegd bij decreet van 13 juli 2007, bepaalt:

§ 3. De beoordelings- en evaluatieprocedures ingezet in toepassing van artikel 22 of 41 en de beroepsprocedure ingezet in toepassing van artikel 24 en artikel 61, 6/, moeten verder worden gezet overeenkomstig de decreets- en reglementsbepalingen die golden op het ogenblik van het opstarten van deze procedures. Hiertoe blijft een raad van beroep fungeren. Deze raad van beroep is samengesteld uit : [...].

Voor de huidige zaak blijft de Raad van State er bij, zoals hij reeds eerder heeft uiteengezet in, onder meer, het arrest Theys, nr. 171.225, van 15 mei 2007, dat slechts na de tweede evaluatieronde en na de uitspraak door de raad van beroep een definitieve eindbeslissing wordt genomen met betrekking tot de evaluatie van het personeelslid.

In de huidige stand van de procedure wordt aangenomen dat de voorliggende evaluatieprocedure ingezet is met toepassing van artikel 41 van het rechtspositiedecreet en dat de aan verzoekster toegekende evaluaties moeten worden toegekend en in voorkomend geval door haar worden bestreden overeenkomstig de bepalingen die golden bij het opstarten van de procedure. Mét de parlementaire bespreking van deze overgangsbepaling (*Parl. St.* VI. Parl. 2006-2007, nr. 1246/1, blz. 16) wordt vooralsnog aangenomen dat de procedure ook moet worden ‘afgewerkt’ volgens de voorheen geldende bepalingen, inclusief de toepassing derhalve van het bepaalde in artikel 88, eerste lid, 5/, van het rechtspositiedecreet”.

9. Uit de aangehaalde overgangsbepaling werd, met andere woorden, afgeleid dat verzoekster zich ten onrechte beriep op de nieuwe versie van artikel 88 van het rechtspositiedecreet maar dat op haar nog steeds de vroeger geldende regeling toepasselijk was gebleven.

In het arrest 193.736 van 2 juni 2009 inzake Zanders (de zaak A.190.791) heeft de Raad van State ook ten gronde eraan herinnerd dat “de evaluatieprocedure zoals die toentertijd was geregeld in de voornoemde bepalingen te kenmerken is als een complexe verrichting, waarbij slechts na de tweede evaluatieronde en na de uitspraak door de raad van beroep een definitieve en dus aanvechtbare eindbeslissing wordt genomen met betrekking tot de evaluatie van het personeelslid” en dat het verweer van verzoekster gelet op artikel 100*bis*, § 3, van het rechtspositiedecreet niet dienstig is:

“De voorliggende evaluatieprocedure is ingezet met toepassing van artikel 41 van het rechtspositiedecreet. De aan verzoekster toegekende evaluatie moet bijgevolg worden toegekend en in voorkomend geval door haar worden bestreden overeenkomstig de bepalingen die golden bij het opstarten van de procedure. Mét de parlementaire bespreking van deze overgangsbepaling die *nota bene* een geval zoals het voorliggende als voorbeeld neemt (*Parl. St.* VI. Parl. 2006-2007, nr. 1246/1, blz. 16) wordt aangenomen dat de procedure ook moet worden ‘afgewerkt’ volgens de voorheen geldende bepalingen, wat betekent dat het personeelslid ‘binnen deze ‘oude’ procedure een nieuwe evaluatie [moet] krijgen binnen een termijn van tenminste acht maanden effectieve prestaties en rekening houdend met de bepalingen die ter zake zijn opgenomen in het [evaluatie]besluit’ -wat is gebeurd met de (tweede) evaluatie van 25 juni 2008- en vervolgens dat “[h]et personeelslid [...] beroep [kan] aantekenen tegen deze evaluatie met eindconclusie ‘onvoldoende’ bij de huidige raad van beroep’ -wat verzoekster precies heeft nagelaten te doen”.

Thans heeft verzoekster afstand gedaan van dit middel, zodat zij zich tegen dit oordeel niet langer verzet. Hoe dan ook kleeft de Raad van State ook ten gronde voor deze zaak zijn eerdere beoordelingen aan.

10. De bepaling van artikel 87 van het rechtspositiedecreet in de versie waarop verzoekster zich beroept, dit is zoals gewijzigd bij decreet van 13 juli 2007, luidt:

“De beslissing waarbij een personeelslid in toepassing van artikel 86 of artikel 88, 3/ of 5/, wordt ontslagen, wordt met redenen omkleed en ter kennis gebracht van de betrokkenen.

Een afschrift van de beslissing wordt toegezonden aan het instellingshoofd. Onverminderd artikel 88*bis* kan deze kennisgeving enkel geschieden hetzij bij ter post aangetekende brief die uitwerking heeft op de derde werkdag na de datum van verzending, hetzij bij gerechtsdeurwaardersexploot, met dien verstande dat het personeelslid die nietigheid niet kan dekken en dat ze door de rechter van ambtswege wordt vastgesteld”.

Artikel 88*bis*, dat in de laatste memorie ter sprake wordt gebracht, luidt in de versie na het decreet van 13 juli 2007:

“Een vastbenoemd personeelslid dat in toepassing van artikel 86, 9/, 10/ of 11/, of artikel 88, 3/ of 5/, wordt ontslagen, wordt pas definitief uit zijn ambt verwijderd na een opzeggingstermijn waarvan de duur wordt vastgesteld volgens het aantal arbeidsdagen dat vereist is om aanspraak te kunnen maken op uitkeringen in het kader van de werkloosheidsreglementering en van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Deze opzeggingstermijn begint te lopen vanaf de betekening van de beslissing bedoeld in artikel 87.

Tijdens deze opzeggingstermijn wordt het personeelslid beschouwd als tijdelijk aangesteld. Het kan door de raad van bestuur - voor de pedagogische begeleidingsdienst en het vormingscentrum door de afgevaardigd bestuurder - met een andere opdracht worden belast en het kan, naar rato van de grootte van zijn oorspronkelijke opdracht, worden vervangen.

Het personeelslid ontvangt het brutosalaris verbonden aan het ambt waarin het vast benoemd was.

Het personeelslid kan geheel of gedeeltelijk afstand doen van die opzeggingsstermijn”.

11. Het zo-even geciteerde artikel 87 treedt luidens artikel V.46 van het decreet van 13 juli 2007 in werking op 1 september 2007.

De Raad is evenwel van oordeel dat artikel 100*bis*, § 3, van het rechtspositiedecreet, zoals het hiervoor is besproken en uitgelegd aan de hand van de parlementaire voorbereiding, zo begrepen moet worden dat niet enkel de lopende

evaluaties maar ook de uitlopers ervan op het vlak van de ambtsneerlegging volledig volgens de vroegere regelgeving afgehandeld moeten worden.

Hiervóór is reeds opgemerkt dat in de parlementaire stukken net een aan deze zaak analoog geval als voorbeeld is geschetst - en wel aldus (*Parl. St.* VI. Parl. 2006-2007, nr. 1246/1, blz. 16):

“een personeelslid krijgt tijdens het schooljaar voorafgaand aan de inwerking-treding van de nieuwe evaluatieprocedure (het schooljaar 2006-2007 voor het secundair onderwijs, het volwassenenonderwijs en de CLB's en het schooljaar 2008-2009 voor het basisonderwijs, de internaten en het deeltijds kunstonderwijs) een evaluatie met eindconclusie 'onvoldoende'. Voor dit personeelslid blijft de 'oude' evaluatieprocedure verder lopen. Het personeelslid moet dan binnen deze 'oude' procedure een nieuwe evaluatie krijgen binnen een termijn van tenminste acht maanden effectieve prestaties en rekening houdend met de bepalingen die ter zake zijn opgenomen in het besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 1991.

Het personeelslid kan beroep aantekenen tegen deze evaluatie met eindconclusie 'onvoldoende' bij de huidige raad van beroep.

Als het personeelslid na de hiervoor vermelde periode een tweede opeenvolgende evaluatie met eindconclusie 'onvoldoende' krijgt, volgt het ontslag volgens de huidige bepalingen van artikel 88”.

De woorden “de 'oude' evaluatieprocedure”, “de huidige raad van beroep” en “de huidige bepalingen van artikel 88” refereren aan de toen nog geldende, door het decreet van 13 juli 2007 gewijzigde of vervangen regelgeving, waarbij de referentie aan artikel 88 precies overstapt van de evaluatieprocedures naar de ambtsneerlegging.

Weliswaar wordt het artikel 87 -of het artikel 88bis- niet uitdrukkelijk vernoemd. Indien echter ook het ontslag moet volgen en wel “volgens de huidige bepalingen van artikel 88”, nadat de gehele eraan voorafgaande evaluatieprocedure ook de “oude” procedure was, gebiedt de logica én de coherentie dat verwerende partij bij het uitspreken van het ontslag “volgens de huidige bepalingen van artikel 88” de procedures en voorschriften in acht moest nemen overeenkomstig de destijds bestaande regelgeving.

12. Gevolg van wat voorafgaat is, dat verzoekster zich ook in het tweede middel steunt op een bepaling die op haar situatie niet van toepassing was. In de toenmalige artikelen 87 en 88bis komt het door haar als miskend ingeroepen voorschrift dan weer niet voor.

Het middel faalt.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 februari 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| Dierk Verbiest,        | kamervoorzitter, |
| Johan Lust,            | staatsraad,      |
| Geert Van Haegendoren, | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Frank Bontinck,        | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Frank Bontinck**

**Dierk Verbiest**